

РЕШЕНИЕ

№ 326

гр. Варна , 16.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в закрито заседание на осми януари,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Светла В. Пенева
Членове:	Красимир Т. Василев Невин Р. Шакирова

като разглежда докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско
дело № 20213100500053 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на М. Д. Г. срещу Решение № 260774 от 20.10.2020г. по гр.д. № 536/2020г. по описа на ВРС, 47-ми състав, с което **на основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 250, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от въззивника срещу Е. А. Р. с ЕГН ***** искове за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от **9779.15 лева**, представляваща равностойност на 5000 евро, преведени на ответницата по банков път на 17.05.2019г. по силата на сключен между страните договор за влог, ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 17.01.2020г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от **355 лева**, представляваща обезщетение за забава върху горната главница за периода от 10.09.2019г. до 16.01.2020г.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, като постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуални правила, както и неправилно възприета фактическа обстановка по спора. ВРС неправилно е определил основаниято на иска като договор за влог, вместо твърдяно неоснователно обогатяване. Твърдението в исковата молба е било, че освен да съхранява парите, ответницата е поела задължение да търси и уговаря покупка на автомобил на името на въззивника, както и за организиране на ремонт на жилището му. Разпореждането с преведената сума в своя полза от ответницата по същество е неоснователно обогатяване, получаване на същата на неосъществено, респ. на отпаднало основание, доколкото отношенията на доверие между страните впоследствие са

преустановени. Отправил искане в тази връзка да се констатира неправилна правна квалификация на иска и при правилната такава, делото да се реши по същество като предявените иски се уважат в цялост.

В отговор на жалбата Е. Р. оспорва доводите в нея и излага други, с които обосновава правилност на решението. Намира, че дадената от първоинстанционния съд правна квалификация на главния иск съответства на фактическите твърдения в исковата молба. Отправя искане в тази връзка обжалваното решение да се потвърди.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразените позиции по спора в писмени молби, като всяка претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност. По допустимостта на решението, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от М. Д. Г. срещу Е. А. Р. осъдителни иски **с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. I вр. чл. 257 вр. чл. 250 от ЗЗД** за реално изпълнение на задължението на ответницата, като влогоприемател за връщане на сумата от **9779.15 лева**, равностойност на 5000 евро, получена на основание сключен между страните договор за влог от 17.05.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 17.01.2020г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от **355 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 10.09.2019г. до 16.01.2020г.

В исковата и уточняващата я молба са наведени следните фактически твърдения: ищецът работи като лекар в Германия, като е допуснал ответницата да живее в собствения му апартамент в гр. Варна. По повод предстоящ ремонт на жилището му в гр. Варна и необходимостта от средства за обезпечаването му, и както и намерението му да купи лек автомобил в България, предстоящото му връщане в страната от чужбина и липсата на открита на негово име сметка в банка в страната, с ответницата уговорили исковата сума ищецът да преведе по нейна сметка в „Д-Банк“ АД. Въз основа на тази уговорка на 17.05.2019г. ищецът превел сумата от 5000 евро по сметката на ответницата, като „депозирал в сметка на надежден приятел“. Ответницата поела задължение единствено да съхранява сумата по своята банкова сметка, без да се разпорежда с никоя част от преведената парична сума нито в своя полза, нито в полза на ищеца за срок от две седмици. След завръщането му в страната, ищецът установил, че ответницата изтеглила цялата преведена по банковата ѝ сметка сума, с която закупила лек автомобил на свое име. След разговори между страните, ответницата първоначално се е съгласила да върне исковата сума на ищеца, след като продаде закупения от нея лек автомобил или да прехвърли правото на собственост върху превозното средство на ищеца. Впоследствие отказала връщане на сумата с твърдение, че няма финансова възможност. Исковата сума въпреки уговорения срок и отправените до ответницата покани, не е върната на ищеца, поради което отправил искане за

положително произнасяне по спора.

В отговор на исковата молба, Е. А. Р. оспорила исковете по основание. Оспорила фактическите твърдения в исковата молба като некореспондиращи с действителните отношения между страните. Навела твърдения, че страните са били във фактическо съпругеско съжителство за период около година. Признала, че исковата сума е била преведена по банковата ѝ сметка от ищеца, но основанието за превода било намерение за обичайно дарение по повод рождения ѝ ден. Сумата по изрично желание на ищеца следвало да послужи за закупуване на личен лек автомобил от ответницата. Ето защо, с договор от 22.05.2019г. последната изтеглила и банков кредит. Отправила искане в тази връзка за постановяване на решение, с което исковете да се отхвърлят като неоснователни.

Както ВОС е приел и в Определение от 08.01.2021г., доколкото, с оглед уточнението на исковата молба се твърди влягане на парична сума /т.е. заместима вещ/, със задължение на другата страна единствено за съхранение, то съдът приема, че в случая се касае за договор за неправилен влог по смисъла на чл. 257 от ЗЗД, а правната квалификация на главния иск е **чл. 79, ал. 1, пр. I вр. чл. 257 вр. чл. 250 от ЗЗД.**

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Няма спор по делото, а и от квитанция, в превод от английски език на л. 8 от делото и извлечение от движение по сметка на ответницата от ТБ Д за периода 01.05.2019г.-29.07.2019г., се установява, че на 17.05.2019г., в Шпаркасе Ланген – Зелигенщат М. Г. наредил банков превод от личната му банкова сметка в полза на Е. Р., по нейна сметка в ТБ Д на сумата от 5000 евро, с вписано основание „плащане“, който превод е получен на 20.05.2019г. От движението по сметката се установява също, че по силата на договор за кредит от 22.05.2019г. по сметка на ответницата е постъпила и сумата от 2000 лв. На 25.05.2019г. ответницата изтеглила общата сума от 10 850 лв. от банковата си сметка.

С покана от 05.09.2019г. М. Г. отправил искане до Е. Р. за връщане на сумата от 5000 евро – по искан паричен заем или без основание, с които последната си е купила лек автомобил Нисан, произв. 2010г., сив металик. Поканата е получена от адресата на 10.09.2019г., видно от известие за доставяне /л. 11/.

По делото са представени извлечения от водена между страните кореспонденция по интернет, видно от съдържанието на която страните уговаряли условия за връщане на сумата, респ. на колата от ответницата. Извлеченията не съдържат данни за момента на провеждане на комуникацията.

Пред ВОС са събрани и гласни доказателства посредством показанията на свидетелите Е. Г.а /сестра на въззивника/ и Д. П. /ангажирана от въззиваемата/. В показанията си първата свидетелка установява, че знае от брат си, че същия е изпратил на

възвиваемата сума от 5000 евро за ремонт на тавана на жилището му в гр. Варна, обитавано от възвиваемата, както и за закупуване на лек автомобил. Сумата е била преведена по банкова сметка на възвиваемата, доколкото брат ѝ няма банкова сметка в страната. С тази сума Е. Р. си е купила лек автомобил. След това се съгласила да върне парите или колата, но не е върнала нищо.

В показанията си свидетелката П., близка приятелка на ответницата, установява, че в края на м. май 2019г. от Е. знае, че М. е решил да ѝ направи изненадващ подарък за рождения ѝ ден като ѝ купи кола. За целта ѝ изпратил снимка на конкретен автомобил „Нисан“, който се продава за цена 10-11 000 лв. Доколкото изпратената от М. сума не е била достатъчна, възвиваемата изтеглила кредит, с помощта на който финализирала покупката на подаръка. През м. юни 2019г. М. се върнал в страната, заедно с Е. ходили на свиждане при свидетелката, по време на болничен престой, ползвали автомобила, заминали на почивка в к.к. Златни пясъци. След почивката в края на м. юли връзката им приключила.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 79, ал. 1, пр. I от ЗЗД ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата. В тежест на ищеца по иск за реално изпълнение е да установи валидната облигационна обвързаност между страните, по силата на която ответникът има правното задължение да плати/върне парична сума в конкретен размер именно на ищеца.

С оглед конкретно заявеното правно основание на главния иск в конкретния случай, в тежест на ищеца е да установи възникнало между страните правоотношение по договор за влог, прекратяване на договора и неизпълнение на задължението от страна на влогоприемателя да върне предоставените на влог вещи/пари.

От събраните по делото доказателства в съвкупност, не се установява по безспорен и категоричен начин валидно възникналото между страните правоотношение по договор за влог. Договорът за влог с всичките си елементи, подлежи на доказване от ищеца по делото, който основава иска си на това правно основание. По делото липсват доказателства за наличието на договор за влог между ищеца, като влогодател и от друга страна с ответницата, като влогоприемател. Наличието на постигнати между страните уговорки, покриващи елементите от състава на договора за влог не се установяват по делото и от събраните пред настоящата инстанция гласни доказателства посредством показанията на свидетелката Г.а. Съобразно последните исковата сума е преведена по сметка на ответницата с цел извършване на предстоящ ремонт на жилището, в което тя живее, както и за закупуване на лек автомобил. От тези показания съдът не може да формира обоснован извод за наличие на постигнато между страните съглашение по смисъла на чл. 250 от ЗЗД и конкретно за получаване и приемане на паричната сума от ответницата със задължение да я пази и да я върне. Същевременно показанията на свидетелката Г.а успешно се оборват от тези на

свидетелката П., в частта им, сочеща близките отношения между страните и намерението на ищеца да дари ответницата с конкретен, избран от него лек автомобил, за закупуване на който е употребена исковата сума от ответницата. Същевременно от събраните по делото косвени доказателства – отправени покани, комуникация по интернет, сезиране на различни институции от всяка от страните, не се установява конкретното основание за предаване, респ. възникналото в тежест на ответницата задължение за пазене и за връщане на предадената сума.

Липсата на данни за поето задължение от страна на ответницата по иска за приемане на паричната сума за съхранение със задължение за връщане, води до извод за недоказаност на предявения иск по основание. За ищеца остава възможността да реализира правата си на друго правно основание, по друг иск и в друго исково производство.

Като недоказан по основание предявеният главен, съответно и акцесорен иск се явяват неоснователни и следва да се отхвърлят. В обжалваното решение ВРС е постановен идентичен правен резултат и съдебният акт като правилен следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемата има право на поискани разноси. Съгласно представен от страната договор за правна защита и съдействие, договореното възнаграждение е при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3, изр. 2 от ЗАдв. На това основание възнаграждението, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 3 от Наредба № 1/2004г. в размер на 830 лв. по главния иск и в размер на 300 лв. по акцесорния иск следва да се присъди в полза на адв. Д. М..

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260774 от 20.10.2020г. по гр.д. № 536/2020г. по описа на ВРС, 47-ми състав, с което **на основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 250, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от М. Д. Г. с ЕГН ***** срещу Е. А. Р. с ЕГН ***** искове за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от **9779.15 лева**, представляваща равностойност на 5000 евро, преведени на ответницата по банков път на 17.05.2019г. по силата на сключен между страните договор за влог, ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на предявяване на исковата молба в съда – 17.01.2020г. до окончателното плащане на задължението, както и сумата от **355 лева**, представляваща обезщетение за забава върху горната главница за периода от 10.09.2019г. до 16.01.2020г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3, пр. 2 от

Задв. М. Д. Г. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Д. М. сумата от **1130 /хиляда сто и тридесет/ лева**, представляваща адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Преписи от решението на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК да се връчат на страните по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____